

Un mallorquí de l'Índia

Lila Thomàs i Andreu

Un mallorquí de l'Índia era en Perico Massanet Dezcallar que el 23 de juny morí a Sant Cugat del Vallès.

No és habitual, a un mitjà com aquest un adéu a un amic. Però crec que val la pena donar a conèixer la figura d'un home bo, un jesuïta, una persona entranyable, que deixa moltes amigues i amics orfes de la seva presència. Se n'ha anat ara, però ens va anar deixant, a poc a poc a mesura que la malaltia d'Alzheimer anava avançant en el seu cervell.

En Perico era germà d'onze, una família nombrosa com la meva. Amb només disset anys decidí entrar a la Companyia de Jesús, amb vint-i-quatre va anar a viure a l'Índia, fins a l'any 2013 que retornà. Visqué quasi sempre a l'estat de Maharashtra, aprengué el marati per treballar majoritàriament amb la població indígena dels adivasi, els més oblidats i marginats, darrere la casta dels intocables.

L'any 1996 vaig visitar Bombay i Nashik els llocs on treballava. Coneguérem els seus amics i amigues, la família de na Chérie Demeri i altres que treballaven amb dones, amb infants malalts als barris de la gran ciutat. Ens dugué als pobles d'aquella zona a mostrar-nos el treball que realitzava promovent cooperatives de pagesos, treballant amb altres organitzacions, veiérem poblets i llogarets on la vida semblava més de l'Edat mitjana que no del segle XX.

En aquells vint dies no coneuguérem l'Índia dels hotels de luxe, bé no és cert, ens els mostrà després d'haver recorregut quilòmetres i quilòmetres de xaboles als barris de Bombay perquè veiéssim el fort contrast d'una visió com l'altra d'aquest gran país. Viatjàrem a altres estats com Kerala i comprovàrem les diferències abismals de condicions de vida segons els partits que governaven els estats indis. També anàrem a zones turístiques com Goa, amb una forta petjada de la presència portuguesa.

A més de la convivència d'aquells dies, l'amistat continuà i ens trobàvem cada vegada que venia a Palma. En Perico era un apassionat del país al qual dedicà la seva tasca sacerdotal, un enamorat de les seves gents, amb la seva diversitat, amb la seva riquesa, amb les seves tradicions i costums. I ho sabia comunicar, ho vivia i ho transmetia de manera entusiasta a la gent que el visitava d'organitzacions no governamentals de cooperació internacional que col·laboraven amb ells.

El nostre amic Perico era alegre, vehement en la defensa de les seves idees, conversador incansable que promovia el debat amb persones allunyades de les seves creences. Un home que descobria amb nosaltres molts aspectes de la història del nostre país que desconeixia, per haver viscut quaranta-set anys lluny, en un altre món. Un jove que havia sortit de Palma a disset anys i s'havia fet indi.

Gràcies a ell aprenguérem molt. No només de la realitat de l'Índia, aprenguérem a debatre amb respecte, a argumentar i escoltar. A riure molt amb les seves ocurrències, amb els costums adquirits en la vida quotidiana a un lloc tan impressionant com és aquell quasi continent.

Un amic i company per tantes persones que treballaven amb ell en els camps , en els pobles, en els barris de la llunyana i a la vegada propera Índia. Un amic i company de molta gent d'aquí, a qui aconseguí transmetre i fer seva la tasca solidària.

Un amic i company per amigues i amics que anàrem consolidant l'amistat, l'afecte en la solidaritat compartida.

Un amic i company pels seus germans i germanes que l'estimaven.

Un mallorquí de l'Índia que ja enyoram però que volem que pervisqui en el nostre record.